

Sygn. akt III AUa 1031/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 marca 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: SSA Beata Michalska

Sędziowie: SSA Jolanta Wolska

SSA Dorota Rzeźniowiecka (spr.)

Protokolant: sekretarz sądowy Monika Nagy

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 23 marca 2017 r. w Ł.

sprawy **A. B.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddziałowi w Ł.**

o przeliczenie emerytury

na skutek apelacji A. B.

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 1 czerwca 2016 r. sygn. akt VIII U 3744/13

1. oddala apelację;

2. przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Łodzi na rzecz radcy prawnego Z. S. kwotę 166,05 (sto sześćdziesiąt sześć 05/100) złotych tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w drugiej instancji.

Sygn. akt III AUa 1031/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 19 lipca 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił A. B. prawa do przeliczenia wysokości emerytury.

A. B. złożyła odwołanie od powyższej decyzji, wnosząc o ponowne przeliczenie emerytury.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie.

Precyzując ostatecznie odwołanie w piśmie procesowym z dnia 7 marca 2016 roku odwołująca wniosła o zmianę wysokości podstawy kapitału początkowego i ustalenie kapitału początkowego na dzień 1 stycznia 1999 roku w wysokości wynikającej ze zmienionego wskaźnika podstawy wymiaru kapitału początkowego oraz zobowiązanie organu rentowego o przeliczenie emerytury z uwzględnieniem rocznych podwyżek emerytur za okres od uzyskania prawa do emerytury w wieku 55 lat tj. od dnia 1 września 2006 roku przy przyjęciu: - stawki 4,20 zł/godz. w okresie pracy w Elta (...) od dnia 1 lipca 1969 roku do dnia 14 września 1969 roku, stawki 4,60 zł/godz. w okresie od dnia 15 września 1969 roku do dnia 28 marca 1970 roku (przy przyjęciu 46 godzinnego tygodnia pracy), jak również

uwzględnienia ekwiwalentu pieniężnego za deputat węglowy we wskazanym okresie tj. kwoty 250,00 zł za 1969 rok oraz kwoty 137,50 zł za 1970 rok; - stawki 4,60 zł/godz. plus prowizja od sprzedaży biletów w wysokości 5% wynagrodzenia w okresie pracy w MPK w Ł. od dnia 3 maja 1971 roku do dnia 1 sierpnia 1971 roku i stawki 5,60 zł/godz. plus prowizja od sprzedaży biletów w wysokości 5% wynagrodzenia w okresie od dnia 1 sierpnia 1971 roku do dnia 29 lipca 1972 roku z uwzględnieniem wypłacanego ekwiwalentu pieniężnego za deputat węglowy we wskazanym okresie tj. kwoty 293,33 zł za 1971 rok i kwoty 256,67 zł za 1972 roku oraz przy przyjęciu 46 godzinnego tygodnia pracy, jednocześnie wskazała, że pracowała 6 dni w tygodniu, jeśli praca wypadła w dzień wolny od pracy to otrzymywała wynagrodzenie za pierwsze 2 godziny 50%, a za następnie 100%, ponadto wniosła o uwzględnienie premii w wysokości 40% miesięcznie, z tym, że w listopadzie 1971 roku w wysokości 20 %, z uwagi na ukaranie i przyznanie premii w wysokości 20% oraz w styczniu 1972 roku w wysokości 5 %, z uwagi na ukaranie i przyznanie premii w wysokości 5%, a także z uwzględnieniem dodatku stażowego w wysokości 5% w okresie od dnia 1 lipca 1971 roku do dnia 29 lipca 1972 roku;

- stawki 7,50 zł/godz. plus 20 % dodatku za 1974 rok pracy w (...) w Ł., czyli 9,00 zł za godzinę, co wynika z angażu znajdującego się w aktach osobowych wnioskodawczynie tj. w łącznej kwocie 21.024,00 zł oraz z uwzględnieniem okresu pracy jako pomoc domowa u N. G. od dnia 1 kwietnia 1982 roku do dnia 31 sierpnia 1983 roku, od dnia 1 października 1983 roku do dnia 31 stycznia 1985 roku, od dnia 1 września 1986 roku do dnia 28 lutego 1987 roku, od dnia 1 czerwca 1989 roku do dnia 31 lipca 1990 roku, przy przyjęciu miesięcznego wynagrodzenia netto w wysokości ówczesnego przeciętnego wynagrodzenia krajowego, które wnioskodawczynie otrzymywała w/w okresie, co wynika z zeznań wnioskodawczynie oraz przesłuchanych świadków.

Na rozprawie w dniu 18 maja 2016 roku pełnomocnik wnioskodawczynie poparł odwołanie i wniósł o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej wnioskodawczynie z urzędu w wysokości 150% stawki minimalnej, oświadczając, iż nie zostały one uiszczone ani w całości, ani w części. Pełnomocnik wnioskodawczynie wskazał, iż nie kwestionuje hipotetycznych wyliczeń organu rentowego pod względem rachunkowym, natomiast wnosi o uwzględnienie dodatkowych wynagrodzeń i okresów wskazywanych w ostatnim piśmie procesowym. Pełnomocnik organu rentowego wniósł o oddalenie odwołania.

Wyrokiem z dnia 1 czerwca 2016 roku Sąd Okręgowy w Łodzi zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że zobowiązał Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. do przeliczenia emerytury A. B. od dnia 1 czerwca 2013 roku przy uwzględnieniu, że wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego A. B. wynosi 62,11 % (sześćdziesiąt dwa jedenaście setnych procenta), w punkcie 2 oddalił odwołanie w pozostałym zakresie, a w punkcie 3. zaskarżonego wyroku przyznał i nakazał wypłacić ze Skarbu Państwa Sądowi Okręgowemu w Łodzi na rzecz radcy prawnego Z. S. (Kancelaria Radcy Prawnego ul. (...), (...)-(...) Ł.) kwotę 110,70 zł (sto dziesięć złotych siedemdziesiąt groszy) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej A. B. przez pełnomocnika ustanowionego z urzędu.

Wydając zaskarżony wyrok sąd pierwszej instancji za podstawę orzeczenia przyjął następujące ustalenia faktyczne.

Wnioskodawczynie A. B. urodziła się w dniu (...).

Decyzją z dnia 8 sierpnia 2006 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. przyznał wnioskodawczynie emeryturę od dnia 8 lipca 2006 roku tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego, obliczając postawę wymiaru z 20 najkorzystniejszych lat tj. 1974 - 2005, wybranych z całego okresu ubezpieczenia, co dało wskaźnik 44,91%.

Decyzją 26 stycznia 2007 roku organ rentowy przeliczył emeryturę A. B. od dnia 8 lipca 2006 roku przyjmując do obliczenia podstawy wymiaru kapitału początkowego oraz obliczenia wskaźnika wysokości tej podstawy przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego wyniósł 46,83%. Przyjęto okresy składkowe w wymiarze 28 lat, 9 miesięcy, tj. 345 miesięcy oraz okresy nieskładkowe w wymiarze 2 lat i 3 miesięcy tj. 27 miesięcy.

W dniu 18 lipca 2011 roku A. B. wniosła o przyznanie jej prawa do emerytury z tytułu ukończenia powszechnego wieku emerytalnego.

Decyzją z dnia 15 marca 2012 roku organ rentowy ustalił A. B. kapitał początkowy na dzień 1 stycznia 1999 roku. Podstawa wymiaru kapitału początkowego wyniosła 691,15 zł. Do obliczenia podstawy wymiaru kapitału początkowego oraz obliczenia wskaźnika wysokości tej podstawy przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 kolejnych lat kalendarzowych, tj. od 1 stycznia 1970 roku do 31 grudnia 1979 roku. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego wyniósł 56,61%. Przyjęto okresy składkowe w wymiarze 22 lat, 7 miesięcy i 4 dni, tj. 271 miesięcy oraz okresy nieskładkowe w wymiarze 11 miesięcy i 11 dni, tj. 11 miesięcy. Kapitał początkowy ustalony na dzień 1 stycznia 1999 roku wyniósł 99.906,18 zł.

Decyzją ostateczną z dnia 16 marca 2012 roku organ rentowy przyznał wnioskodawczyni prawo do emerytury z tytułu wieku od dnia 8 lipca 2011 roku tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego na podstawie art. 24 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z FUS. Po korekcie kapitału początkowego oraz wysokości składek na koncie wysokość emerytury wyniosła $(22.079,01 \text{ zł} + 270.754,26 \text{ zł}) / 251,50 = 1.164,35 \text{ zł}$.

Wyrokiem z dnia 25 lipca 2012 roku w sprawie z odwołania A. B. od decyzji z dnia 15 marca 2012 roku, toczącej się pod sygn. akt VIII U 1599/12 Sąd Okręgowy w Łodzi zmienił zaskarżoną decyzję, w ten sposób, że do obliczenia podstawy wymiaru kapitału początkowego przyjął podstawę wymiaru składek z 10 kolejnych lat kalendarzowych tj. od dnia 1 stycznia 1970 roku do dnia 31 grudnia 1979 roku, z zastosowaniem wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego wynoszącego 60,04 % i ustalił wysokość kapitału początkowego na dzień 1 stycznia 1999 roku na kwotę 102.531,22 zł, oddalając odwołanie w pozostałym zakresie.

W okresie od dnia 1 września 1966 roku do dnia 28 marca 1970 roku oraz od dnia 4 czerwca 1970 roku do dnia 13 marca 1971 roku A. B. była zatrudniona w Fabryce (...) w Ł.. W okresie od dnia 1 września 1966 roku do dnia 30 czerwca 1969 roku wnioskodawczyni była zatrudniona na podstawie umowy o praktyczną naukę zawodu. W okresie tym przez 3 dni w tygodniu odbywała praktyki w zakładzie pracy, a przez kolejne 3 dni uczęszczała na zajęcia szkolne. A. B. otrzymywała wynagrodzenie za pracę, brak jest informacji co do jego wysokości.

Poczynając od dnia 1 lipca 1969 roku wnioskodawczyni została zatrudniona w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku stażystki w Wydziale Powłok Ochronnych na czas nieograniczony w ciągłości po (...) Szkole Zawodowej z wynagrodzeniem wg II grupy.

Wnioskodawczyni wniosła o przeniesienie jej z dniówki na akord z dniem 15 września 1969 roku, na co pracodawca wyraził zgodę. Wnioskodawczyni otrzymała angaż na stanowisko malarza ręcznego – stażysty – praca w akordzie, z II grupą uposażenia.

Począwszy od dnia 1 grudnia 1969 roku A. B. powierzono stanowisko tłoczarza – stażysty w wydziale mechanicznym z wynagrodzeniem płatnym w sposób i na warunkach przewidzianych w Układzie Zbiorowym Pracy w P. Maszynowym wg II grupy po przyuczeniu praca w akordzie.

W okresie zatrudnienia w Fabryce (...) w Ł. od dnia 1 lipca 1969 roku do dnia 28 marca 1970 roku, zgodnie z załącznikiem nr 4a Układu Zbiorowego Pracy dla (...) Metalowego wnioskodawczyni jako pracownikowi samotnemu, nieprowadzącemu własnego gospodarstwa domowego niezależnie od wyposażenia mieszkania, w którym zamieszkuje przysługiwał ekwiwalent pieniężny w wysokości 1 tony węgla, wynoszący w 1969 roku - 250,00 zł oraz w 1970 roku - 137,50 zł. Wnioskodawczyni zamieszkiwała wówczas z rodzicami, w mieszkaniu w bloku, mającym centralne ogrzewanie.

Zgodnie z załącznikiem nr 2a Układu Zbiorowego Pracy dla (...) Metalowego stawka za godzinę pracy robotników dniówkowych i dniówkowo premiovych posiadających II grupę zaszerogowania minimalnie wynosiła 3,40 zł/godz. i

maksymalnie 4,20 zł/godz. (pkt IA poz. 1); stawka za godzinę pracy robotników akordowych posiadających II grupę zaszeregowania minimalnie wynosiła 3,60 zł/godz. i maksymalnie 4,60 zł/godz.

Od dnia 4 czerwca 1970 roku A. B. ponownie została zatrudniona w Fabryce (...) w Ł. na stanowisku wartownika z wynagrodzeniem ryczałtowym miesięcznym w wysokości 1.170,00 zł, płatnym w sposób i na warunkach przewidzianych w Układzie Zbiorowym Pracy w P. Maszynowym.

Z dniem 27 lipca 1970 roku wnioskodawczyni powierzono stanowisko starszego wartownika i przyznano uposażenie ryczałtowane w wysokości 850,00 zł miesięcznie (załącznik nr 6 do Układu Zbiorowego Pracy).

W okresie od dnia 17 sierpnia 1970 roku do dnia 1 września 1970 roku skarżąca korzystała z urlopu bezpłatnego.

A. B. odmówiła przyjęcia zmienionych warunków pracy i płacy i z dniem 13 marca 1971 roku ustał jej stosunek pracy.

Wnioskodawczyni w okresie od dnia 3 maja 1971 roku do dnia 29 lipca 1972 roku była zatrudniona w Miejskim Przedsiębiorstwie (...) w Ł. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku konduktora.

W okresie od dnia 3 maja 1971 roku do dnia 31 lipca 1971 roku otrzymywała wynagrodzenie liczone ze stawki godzinowej w wysokości 4,60 zł/godz. + premia prowizyjna od inkasa.

Poczynając od 1 sierpnia 1971 roku do końca zatrudnienia odwołująca się miała określone wynagrodzenie stawką godzinową 5,60 zł/godz.

Wnioskodawczyni otrzymywała oprócz wynagrodzenia prowizję od sprzedaży biletów. Brak jest danych, co do ilości sprzedawanych przez A. B. biletów.

W trakcie zatrudnienia wnioskodawczyni została ukarana za naruszenie regulaminu pracy: - z dniem 12 listopada 1971 roku poprzez zmniejszenie premii w wysokości 20 % zgodnie z obowiązującym regulaminem premiowania oraz - z dniem 6 stycznia 1972 roku poprzez zmniejszenie premii w wysokości 5 % zgodnie z obowiązującym regulaminem premiowania.

W całym okresie zatrudnienia w Miejskim Przedsiębiorstwie (...) w Ł. wnioskodawczyni zgodnie z Układem Zbiorowym Pracy dla pracowników zatrudnionych w przedsiębiorstwach (zakładach) gospodarki komunalnej, jako pracownikowi samotnemu nieprowadzącemu własnego gospodarstwa domowego zamieszkującemu pomieszczenia ogrzewane centralnie przysługiwał ekwiwalent pieniężny w wysokości 800 kg węgla, wynoszący w 1971 roku – 293,33 zł oraz w 1972 roku – 256,67 zł. Wnioskodawczyni zamieszkiwała wówczas z rodzicami, w mieszkaniu w bloku, mającym centralne ogrzewanie.

Zgodnie z obowiązującym w okresie zatrudnienia wnioskodawczyni w Miejskim Przedsiębiorstwie (...) w Ł. - Układem Zbiorowym Pracy dla pracowników zatrudnionych w przedsiębiorstwach (zakładach) gospodarki komunalnej – pracownikom zatrudnionym w przedsiębiorstwach (zakładach) komunikacji miejskiej przysługiwały za długoletnią i nieprzerwaną pracę dodatki za wysługę lat do miesięcznego wynagrodzenia w następującej wysokości:

- po 5 latach pracy 5% wynagrodzenia,
- po 10 latach pracy 10% wynagrodzenia,
- po 15 latach pracy 15% wynagrodzenia,
- po 20 latach pracy 20% wynagrodzenia.

Za podstawę do obliczenia dodatku za wysługę lat przyjmowano łącznie wynagrodzenie pracownika za dany okres obrachunkowy z wyjątkiem:

- premii za oszczędność paliw stałych i płynnych,
- premii za oszczędność ogumienia,
- premii za przebiegi międzynaprawcze,
- wartości deputatu węglowego,
- wypłat z bezosobowego funduszu pracy.

Ponadto zgodnie z w/w/UZP (II część pkt.B, ppkt.2a) na liniach, na których obowiązuje normalna taryfa miejska, konduktor otrzymywał poza wynagrodzeniem zasadniczym prowizję od wpływów za sprzedane bilety w wysokości: - do 5 % w trakcji tramwajowej, - do 4% w trakcji trolejbusowej i autobusowej.

W okresie od dnia 9 kwietnia 1973 roku do dnia 31 października 1979 roku odwołująca się była zatrudniona w Spółdzielczym Przedsiębiorstwie (...) w Ł. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku starszego magazyniera. Wynagrodzenie wnioskodawczym było określone w umowie z dnia 9 kwietnia 1973 roku w następujący sposób: stawka godzinowa 7,50 zł/godz. + 20% dodatku, tj. łącznie 9,00 zł/godz.

Za okres od 1 stycznia 1974 roku do końca zatrudnienia skarżąca udowodniła wysokość swoich zarobków złożonym zaświadczeniem o zatrudnieniu i wynagrodzeniu.

W okresach od dnia 1 kwietnia 1982 roku do dnia 31 sierpnia 1983 roku, od dnia 1 października 1983 roku do dnia 31 stycznia 1985 roku, od dnia 1 września 1986 roku do dnia 28 lutego 1987 roku, od dnia 1 czerwca 1989 roku do dnia 31 lipca 1990 roku wnioskodawczyni pomagała N. G. w prowadzeniu domu, tj. sprzątała, gotowała, robiła zakupy, pomagała w opiece nad wnuczką, a później również nad jej chorą córką.

Przy uwzględnieniu dotychczas przyjętych przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych wynagrodzeń A. B. oraz przy przyjęciu, że wnioskodawczyni z tytułu zatrudnienia w Fabryce (...) w Ł. w okresie od dnia 1 lipca 1969 roku do dnia 14 września 1969 roku otrzymywała wynagrodzenie w minimalnej wysokości wynikającej z II grupy zaszeregowania robotników godzinowych tj. 3,40 zł, w okresie od dnia 15 września 1969 roku do dnia 28 marca 1970 roku otrzymywała wynagrodzenie w minimalnej wysokości wynikającej z II grupy zaszeregowania robotników akordowych tj. 3,60 zł, przy 46 godzinnym tygodniu pracy, kwot ekwiwalentu za deputat węglowy tj. w 1969 roku - 250,00 zł, w 1970 roku - 137,50 zł oraz że z tytułu zatrudnienia w Miejskim Przedsiębiorstwie (...) w Ł. wypłacono jej ekwiwalent za deputat węglowy w kwotach: 1971 roku - 293,33 zł, w 1972 roku - 256,67 zł, wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego z kolejnych 10 najkorzystniejszych lat wynosi **62,11 %**, natomiast wysokość kapitału początkowego na dzień 31 grudnia 1998 roku wynosi 104.115,44 zł.

Wysokość podstawy wymiaru składek oraz jej wskaźnik w poszczególnych latach przyjęty do kapitału początkowego obliczonego z kolejnych 10 najkorzystniejszych lat wynosi za:

1. 1970 rok - 8.156,73 złotych, wskaźnik - 36,50 %,
2. 1971 rok - 10.582,19 złotych, wskaźnik - 40,80 %,
3. 1972 rok - 14.747,57 złotych, wskaźnik - 48,98 %,
4. 1973 rok - 19.479,20 złotych, wskaźnik - 58,02 %,
5. 1974 rok - 14.760,00 złotych, wskaźnik - 38,62 %,
6. 1975 rok - 26.800,00 złotych, wskaźnik - 57,07 %,
7. 1976 rok - 53.700,00 złotych, wskaźnik - 104,53 %,

8. 1977 rok - 59.074,00 złotych, wskaźnik - 107,11 %,

9. 1978 rok - 39.060,00 złotych, wskaźnik - 66,61 %,

10. 1979 rok - 33.495,00 złotych, wskaźnik - 62,88 %,

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, w postaci m.in. dokumentacji znajdującej się w aktach rentowych, akt osobowych ze spornych okresów zatrudnienia, Układu Zbiorowego Pracy dla (...) Metalowego, Układu Zbiorowym Pracy dla pracowników zatrudnionych w przedsiębiorstwach (zakładach) gospodarki komunalnej, opinii biegłego z zakresu rachunkowości M. K., niekwestionowanego przez strony pod względem rachunkowym hipotetycznego wyliczenia organu rentowego wysokości wskaźnika podstawy wymiaru kapitału początkowego oraz jego wartości, w oparciu o osobowe źródła dowodowe w postaci zeznań świadków I. B. i J. G. (1), a częściowo jedynie w oparciu o zeznania wnioskodawczynie.

Zeznań skarżącej Sąd Okręgowy nie uznał za wiarygodne w zakresie, w jakim zeznawała ona, że nie otrzymywała wynagrodzenia w systemie akordowym w trakcie zatrudnienia w Fabryce (...) w Ł., albowiem są one całkowicie sprzeczne z angażami z tego okresu zatrudnienia oraz własnoręcznie sporządzonym przez nią podaniem, w którym zwracała się o taką formę wynagradzania pracy przez pracodawcę. Ponadto Sąd odmówił wiarygodności zeznaniom odwołującej w zakresie w jakim wskazywała, że w w/w zakładzie otrzymywała w okresie spornym wynagrodzenie w maksymalnej stawce godzinowej dla II kategorii zaszeregowania, określonej w Układzie Zbiorowym Pracy dla przemysłu metalowego. Jej zeznania w tym zakresie nie znajdują potwierdzenia w dokumentacji pracowniczej z tego okresu, wnioskodawczynie nie udowodniła tych okoliczności także innymi środkami dowodowymi, np. dowodem z zeznań świadków. Sąd nie dał również wiary twierdzeniom wnioskodawczynie, co do tego, iż przez cały okres zatrudnienia w Miejskim Przedsiębiorstwie (...) w Ł. przysługiwała jej premia miesięczna w wysokości 40%. Wskazać należy, że ani w umowie o pracę, ani też w późniejszych angażach brak jest informacji, nie tylko co do wartości takiej premii, ale także, co do przyznania A. B. takiego składnika wynagrodzenia. Co prawda z treści decyzji o ukaraniu wynika, że obniżenie premii było formą kary za naruszenie regulaminu pracy w wysokości 5 % i 20 % zgodnie z obowiązującym regulaminem premiowania, jednak na podstawie tych dokumentów nie można ustalić wartości tego składnika. Wnioskodawczynie nie przedłożyła regulaminu premiowania obowiązującego w spornym okresie, ani też nie złożyła żadnych wniosków dowodowych na okoliczność otrzymywania premii w wysokości 40%. Sąd nie neguje, że wysokość wynagrodzeń wypłacanych wnioskodawczynie w spornych okresach była wyższa od ustalonych w oparciu o stawkę godzinową, z uwzględnieniem deputatu węglowego, brak jest jednak możliwości precyzyjnego ustalenia konkretnych kwot zarobków, jakie wnioskodawczynie uzyskiwała w spornych okresach wyłącznie w oparciu o twierdzenia strony.

Ponadto Sąd I instancji odmówił wiary zeznaniom wnioskodawczynie, w których wskazywała, że w okresie zatrudnienia jako pomoc domowa u N. G. otrzymywała wynagrodzenie w wysokości średniej krajowej z tego okresu. Wnioskodawczynie w toku sądowego postępowania odwoławczego nie przedłożyła żadnych dokumentów płacowych ze spornych okresów, ani dokumentów potwierdzających jej czas pracy, nie wskazała również świadków, którzy potwierdziliby faktyczną wysokość otrzymywanych przez nią zarobków. Sąd nie kwestionuje, że odwołująca w spornych okresach świadczyła pomoc N. G. związaną z prowadzeniem domu, jednakże nie można ustalić wyłączenie na podstawie zeznań ubezpieczonej i świadków kwot wynagrodzeń, nadto brak jest podstaw do przyjęcia, że zatrudnienie to, było wykonywane w oparciu o umowę o pracę lub inną umowę, a od wynagrodzeń tych odprowadzane były składki na ubezpieczenia społeczne.

Przechodząc do rozważań prawnych Sąd Okręgowy powołując treść art. 114 ust.1, art. 174 ust. 1-3b, 7-8, art. 15, art. 16 oraz art. 24-26, art. 53, art. 116 ust.5 uznał, że odwołanie wnioskodawczynie częściowo zasługuje na uwzględnienie.

W rozpoznawanej sprawie wnioskodawczynie zażądała ostatecznie uwzględnienia do ustalenia wysokości podstawy kapitału początkowego oraz do przeliczenia jej emerytury:

- stawki 4,20 zł/godz. (czyli maksymalnej wysokości stawki dla II grupy zaszeregowania robotników dniówkowych i dniówkowo- premiowych) w okresie pracy w Elta (...) od dnia 1 lipca 1969 roku do dnia 14 września 1969 roku, stawki 4,60 zł/godz. (czyli maksymalnej wysokości stawki dla II grupy zaszeregowania robotników akordowych) w okresie od dnia 15 września 1969 roku do dnia 28 marca 1970 roku (przy przyjęciu 46 godzinnego tygodnia pracy), jak również uwzględnienia ekwiwalentu pieniężnego za deputat węglowy we wskazanym okresie tj. kwoty 250,00 zł za 1969 rok oraz kwoty 137,50 zł za 1970 rok;

- stawki 4,60 zł/godz. plus prowizja od sprzedaży biletów w wysokości 5% wynagrodzenia w okresie pracy w MPK w Ł. od dnia 3 maja 1971 roku do dnia 1 sierpnia 1971 roku i stawki 5,60 zł/godz. plus prowizja od sprzedaży biletów w wysokości 5% wynagrodzenia w okresie od dnia 1 sierpnia 1971 roku do dnia 29 lipca 1972 roku z uwzględnieniem wypłacanego ekwiwalentu pieniężnego za deputat węglowy we wskazanym okresie tj. kwoty 293,33 zł za 1971 rok i kwoty 256,67 zł za 1972 roku oraz przy przyjęciu 46 godzinnego tygodnia pracy, jednocześnie wskazała, że pracowała 6 dni w tygodniu, jeśli praca wypadła w dzień wolny od pracy to otrzymywała wynagrodzenie za pierwsze 2 godziny 50%, a za następnie 100%, ponadto wniosła o uwzględnienie premii w wysokości 40% miesięcznie, z tym, że w listopadzie 1971 roku w wysokości 20 %, z uwagi na ukaranie i przyznanie premii w wysokości 20% oraz w styczniu 1972 roku w wysokości 5 %, z uwagi na ukaranie i przyznanie premii w wysokości 5%, a także z uwzględnieniem dodatku stażowego w wysokości 5% w okresie od dnia 1 lipca 1971 roku do dnia 29 lipca 1972 roku;

- stawki 7,50 zł/godz. plus 20 % dodatku za 1974 rok pracy w (...) w Ł., czyli 9,00 zł za godzinę, co wynika z angażu znajdującego się w aktach osobowych wnioskodawczynie tj. w łącznej kwocie 21.024,00 zł oraz

- uwzględnienia okresu pracy jako pomoc domowa u N. G. od dnia 1 kwietnia 1982 roku do dnia 31 sierpnia 1983 roku, od dnia 1 października 1983 roku do dnia 31 stycznia 1985 roku, od dnia 1 września 1986 roku do dnia 28 lutego 1987 roku, od dnia 1 czerwca 1989 roku do dnia 31 lipca 1990 roku.

W ocenie Sądu Okręgowy, w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, oprócz niespornych kwot wynagrodzenia wnioskodawczynie należy uwzględnić, w odniesieniu do niebudzącego żadnych wątpliwości zatrudnienia wnioskodawczynie na cały etat w spornych okresach kwoty wynagrodzenia wyliczonego w oparciu o stawkę godzinową, tj. iloczynu stawki godzinowej i 46 godzinnego tygodnia pracy w okresie zatrudnienia w Elta (...): od dnia 1 lipca 1969 roku do dnia 14 września 1969 roku – 3,40 zł jako stawki minimalnej wynikającej dla II kategorii zaszeregowania – tabela płac dla robotników dniówkowych UZP dla przemysłu metalowego i od dnia 15 września 1969 roku do dnia 28 marca 1970 roku – 3,60 zł jako stawki minimalnej wynikającej dla II kategorii zaszeregowania – tabela płac dla robotników akordowych. UZP dla przemysłu metalowego. Po pierwsze wskazać należy, że wbrew twierdzeniom wnioskodawczynie brak jest w sprawie jakichkolwiek dowodów na to, że wnioskodawczynie otrzymywała wynagrodzenie w w/w okresie w maksymalnej stawce godzinowej dla II kategorii zaszeregowania (która wynika z angaży załączonych do akt osobowych). Wnioskodawczynie nie przedstawiła na tą okoliczność żadnych wniosków dowodowych, same jej twierdzenie nie są w ocenie Sądu I instancji wystarczającym dowodem w sprawie. Po drugie należy zauważyć, że wnioskodawczynie pomimo początkowego kwestionowania okoliczności związanych ze zmianą od dnia 15 września 1969 roku zasad wynagradzania - na akordowe, ostatecznie sama sprecyzowała, że domaga się od tej daty uwzględnienia w wyliczeniu emerytury – jej wynagrodzenia dla II kategorii zaszeregowania dla robotników akordowych. Zmiana zasad wynagradzania wynika wprost z dokumentacji osobowej wnioskodawczynie z tego okresu zatrudnienia, tj. z angaży oraz podania, w którym zwracała się o taką formę wynagradzania pracy przez pracodawcę.

Mając powyższe na uwadze słusznym jest, w ocenie Sądu Okręgowego ustalenie wysokości wynagrodzenia wnioskodawczynie w okresie zatrudnienia w Elta (...): od dnia 1 lipca 1969 roku do dnia 14 września 1969 roku – w oparciu o stawkę minimalną - 3,40 zł dla II kategorii zaszeregowania – tabela płac dla robotników dniówkowych UZP dla przemysłu metalowego. Natomiast w późniejszym okresie po zmianie angażu na „praca w akordzie, z II grupą uposażenia”, tj. od dnia 15 września 1969 roku do dnia 28 marca 1970 roku – w oparciu o stawkę minimalną - 3,60 zł dla II kategorii zaszeregowania – tabela płac dla robotników akordowych. UZP dla przemysłu metalowego.

Ponadto zdaniem Sądu I instancji zgromadzony materiał dowodowy pozwala na uwzględnienie przy wyliczaniu świadczenia należnego wnioskodawczyni ekwiwalentu za deputat węglowy, który wnioskodawczyni otrzymywała w okresie zatrudnienia w Fabryce (...) w Ł. oraz w MPK w Ł.. Powyższe wynika nie tylko z zeznań wnioskodawczyni, ale także z załączonych do akt : UZP dla pracowników przemysłu metalowego i UZP dla pracowników zatrudnionych w przedsiębiorstwach (zakładach) gospodarki komunalnej obowiązujących w okresach zatrudnienia skarżącej. Oba UZP wyraźnie wskazywały, zarówno zasady przyznania tego dodatku pieniężnego jak i jego wysokość. Wnioskodawczyni w tych okresach mieszkała z rodzicami w mieszkaniu, mającym centralne ogrzewanie. Zatem miała ona prawo w okresie zatrudnienia w Fabryce (...) w Ł. od dnia 1 lipca 1969 roku do dnia 28 marca 1970 roku - jako pracownik samotny nieprowadzący własnego gospodarstwa domowego niezależnie od wyposażenia mieszkania, do ekwiwalentu pieniężnego w wysokości 1 tony węgla – zgodnie z opinią biegłego wynoszący w 1969 roku - 250,00 zł oraz w 1970 roku - 137,50 zł. Miała także prawo w okresie zatrudnienia w Miejskim Przedsiębiorstwie (...) w Ł. od dnia 3 maja 1971 roku do dnia 29 lipca 1972 roku jako pracownik samotny nieprowadzący własnego gospodarstwa domowego zamieszkujący pomieszczenia ogrzewane centralnie do ekwiwalentu pieniężnego w wysokości 800 kg węgla, który wynosił – zgodnie z opinią biegłego w 1971 roku – 293,33 zł oraz w 1972 roku – 256,67 zł.

W ocenie Sądu Okręgowego brak jest natomiast podstaw do uwzględnienia przy wyliczaniu świadczenia pozostałych składników wynagrodzeń żądanych przez wnioskodawczynię z okresu zatrudnienia w MPK w Ł., tj. premii, dodatku stażowego, wynagrodzenia za godziny nadliczbowe i prowizji od sprzedaży biletów. Wnioskodawczyni nie wykazała bowiem w jakiej wysokości otrzymywała te składniki wynagrodzenia. Odnośnie żądania uwzględnienia premii wskazać należy, że skarżąca na dowód otrzymywania premii regulaminowych przedstawiła tylko dwa pisma pracodawcy, z których wynika, że obniżono jej premię, co było formą kary za naruszenie regulaminu pracy „w wysokości 5 % i 20 % zgodnie z obowiązującym regulaminem premiowania”. W ocenie Sądu I instancji brak jest jednak jakichkolwiek dowodów pozwalających na ustalenie rzeczywistej wysokości premii wnioskodawczyni – nie tylko w miesiącach, w których – zgodnie z powołanymi pismami obniżono jej premię, ale również w pozostałym okresie. Brak jest bowiem dokumentów określających sposób wyliczanie tej premii, jej wysokość – chociażby zatem wskazanego w pismach regulaminu premiowania. Zatem nie sposób przyjąć jedynie na podstawie zeznań wnioskodawczyni, że premia była wypłacona w wysokości 40%.

Brak jest także podstaw do uwzględnienia w wyliczeniu świadczenia wynagrodzenia wnioskodawczyni za pracę w godzinach nadliczbowych, bowiem skarżąca nie przedłożyła żadnych dowodów na potwierdzenie otrzymywania tego składnika wynagrodzenia. W dokumentacji osobowej ze spornego okresu zatrudnienia brak jest natomiast takiej dokumentacji jak karty pracy, karty wynagrodzeń, które pozwoliłyby na ustalenie, czy wykonywała pracę ponad normy czasu pracy i w jakim zakresie.

Nie znajduje również uzasadnienia żądanie skarżącej uwzględnienia przy wyliczeniach dodatku stażowego i prowizji od sprzedaży. W ocenie Sądu Okręgowego, załączony do akt sprawy UZP dla pracowników zatrudnionych w przedsiębiorstwach (zakładach) gospodarki komunalnej nie pozwala na ustalenie w sposób niebudzący wątpliwości - wysokości tych składników wynagrodzenia. Prowizja została bowiem określona w wysokości : - do 5 % w trakcji tramwajowej od wpływów za sprzedane bilety. Ustalenie jej wysokości jest więc niemożliwe, z uwagi na brak danych, co do ilości sprzedanych biletów i uzyskanych ze sprzedaży kwot. Nadto brak jest także dowodu co do sposobu wyliczania dodatku stażowego pracowników MPK, tj. jakie konkretnie składniki była brane pod uwagę przy jego obliczaniu oraz zasad ich wypłaty, tj. czy przysługiwał po 5 latach ogólnego stażu pracy, czy też okresu zatrudnienia w tym konkretnym zakładzie.

Sąd nie uwzględnił nadto żądania odwołującej przyjęcia stawki 7,50 zł/godz. z 20 % dodatkiem za 1974 rok pracy w (...) w Ł., gdyż jej zarobki za lata 1974-1979 zostały potwierdzone stosownym zaświadczeniem Rp-7. Wnioskodawczyni nigdy nie kwestionowała wysokości wynagrodzenia wynikającego z powyższego zaświadczenia, nie żądała wydania nowego dokumentu, potwierdzającego wysokość jej dochodu z tego okresu. Co więcej w postępowaniu w sprawie o sygn. akt VIII U1599/12 wносиła o przyjęcie takiej stawki za okres zatrudnienia w tym zakładzie od dnia 9 kwietnia 1973 roku do dnia

31 grudnia 1973 roku, a za pozostały okres- wynagrodzenia wynikającego z zaświadczenia Rp-7, co też w w/w postępowaniu Sąd uczynił.

Sąd I instancji mając na uwadze ustalony stan faktyczny oraz powyższe rozważania uznał, że spełnione zostały podstawy do tego, aby wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego wnioskodawczyni wyliczyć przy przyjęciu, że z tytułu zatrudnienia w Fabryce (...) w Ł. w okresie od dnia 1 lipca 1969 roku do dnia 14 września 1969 roku A. B. otrzymywała wynagrodzenie w minimalnej wysokości wynikającej z II grupy zaszeregowania robotników godzinowych tj. 3,40 zł, w okresie od dnia 15 września 1969 roku do dnia 28 marca 1970 roku otrzymywała wynagrodzenie w minimalnej wysokości wynikającej z II grupy zaszeregowania robotników akordowych tj. 3,60 zł, przy 46 godzinnym tygodniu pracy, ekwiwalent za deputat węglowy w 1969 roku – w kwocie 250,00 zł, w 1970 roku – w kwocie 137,50 zł oraz że z tytułu zatrudnienia w Miejskim Przedsiębiorstwie (...) w Ł. wypłacono jej ekwiwalent za deputat węglowy w kwotach: 1971 roku – 293,33 zł, w 1972 roku – 256,67 zł.

W ocenie Sądu Okręgowego takie wyliczenia pozwolą ustalić przynajmniej taką wysokość wynagrodzenia, jaką ubezpieczona niewątpliwie otrzymywała. Formułując takie stanowisko należy mieć na względzie powszechnie znane trudności w dokumentowaniu zarówno wysokości wynagrodzenia, ale też niejednokrotnie samego zatrudnienia w latach odległych od daty wniosku, związane z brakiem dokumentów (te podlegały bowiem niszczeniu po upływie określonego czasu), czy wręcz z likwidacją zakładów pracy.

Stosownie do treści art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. W postępowaniu sądowym ubezpieczony może korzystać z wszelkich środków dowodowych stwierdzających wysokość zarobków lub dochodów stanowiących podstawę wymiaru emerytury lub renty, w szczególności z dowodów z dokumentów oraz z przesłuchania świadków (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 1997 roku, II UKN 186/97, OSNP 11/1998, poz. 342).

Nie jest możliwe obliczanie wysokości emerytury wyłącznie na podstawie twierdzeń wnioskodawcy. Twierdzenia te muszą być udowodnione. Wskazać należy, iż nie jest rzeczą sądu zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Stanowisko takie zawarł Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 grudnia 1996 roku w sprawie o sygn. akt I CKU 45/96 (opubl. OSNC z 1997r., z.6-7, poz.76). Podobnie, w wyroku z dnia 7 października 1998 roku w sprawie o sygn. akt II UKN 244/98 (OSNAPiUS 1999, nr 20, poz. 662), Sąd Najwyższy stwierdził nawet, że od dnia 1 lipca 1996 roku nastąpiło zniesienie zasady odpowiedzialności sądu za wynik postępowania dowodowego, także w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych.

Podobny pogląd zaprezentował Sąd Apelacyjny w Łodzi w uzasadnieniu wyroku z dnia 15 marca 2006 roku, zapadłego w sprawie o sygnaturze akt III AUa 1096/05, wskazując, iż ujemne konsekwencje związane z trudnościami w dokumentowaniu wysokości wynagrodzeń z lat odległych nie powinny obciążać wyłącznie ubezpieczonych, jednakże nie można również odpowiedzialności za taki stan rzeczy przenosić wyłącznie na Zakład Ubezpieczeń Społecznych. Ustawowym wymogiem jest bowiem wykazanie przez ubezpieczonego konkretnych kwot otrzymanych przez niego zarobków, jako podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe lub ubezpieczenie społeczne, przy czym nie może istnieć tu żaden stan niepewności co do wysokości.

W orzecznictwie ugruntowany jest pogląd, że stosunek pracy ma zawsze charakter indywidualny, a określone warunki zatrudnienia mają charakter niepowtarzalny, ponieważ zostały wyznaczone pomiędzy pracodawcą i konkretnym pracownikiem. Uśrednione obliczenie, oparte na wynagrodzeniu otrzymanym przez innych pracowników, nie może oddać indywidualnych cech właściwych dla danego stosunku pracy, dlatego nie może stanowić podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne wnioskodawczyni (tak wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 12.08.2013 r.

III AUa 459/13, wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 19.12.2012 r. III AUa 1009/12). Tak więc nie jest również możliwe uwzględnienie przy obliczeniu emerytury wnioskodawczynie zarobków B. B., zatrudnionej w MPK w Ł.

W niniejszej sprawie istotnym jest wskazanie, że kwestia wysokości wynagrodzenia wnioskodawczynie za sporne okresy zatrudnienia była już przedmiotem prawomocnego rozstrzygnięcia w sprawie zakończonej wyrokiem Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi VIII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 16 listopada 2006 roku w sprawie VIII U 2262/06, który zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił, że przy obliczeniu wysokości emerytury A. B. należy przyjąć, że podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne stanowiły następujące kwoty: w okresie od

1 lipca 1969 roku do 28 marca 1970 roku, od dnia 3 maja 1971 roku do dnia 29 lipca 1972 roku, od dnia 10 sierpnia 1972 roku do dnia 24 marca 1973 roku oraz od dnia 9 kwietnia 1973 roku do dnia 31 grudnia 1973 roku miesięczne najniższe wynagrodzenie przewidziane dla pracowników zatrudnionych w pełnym wymiarze czasu pracy w jednostkach gospodarki uspołecznionej, w okresie od dnia 4 czerwca 1970 roku do dnia 26 lipca 1970 roku – miesięcznie 1.170,00 zł, w okresie od dnia 27 lipca 1970 roku do dnia 16 sierpnia 1970 dnia i od dnia 2 września 1970 roku do dnia 13 marca 1971 roku – miesięcznie 850,00 zł, oddalając odwołanie w pozostałym zakresie. Nadto prawomocnym wyrokiem z dnia 25 lipca 2012 roku w sprawie z odwołania A. B. od decyzji z dnia 15 marca 2012 roku, toczącej się pod sygn. akt VIII U 1599/12 Sąd Okręgowy w Łodzi zmienił zaskarżoną decyzję, w ten sposób, że do obliczenia podstawy wymiaru kapitału początkowego przyjął podstawę wymiaru składek z 10 kolejnych lat kalendarzowych tj. od dnia 1 stycznia 1970 roku do dnia 31 grudnia 1979 roku, z zastosowaniem wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego wynoszącego 60,04 % i ustalił wysokość kapitału początkowego na dzień 1 stycznia 1999 roku na kwotę 102.531,22 zł, oddalając odwołanie w pozostałym zakresie. Sąd Okręgowy uznał, że należy uwzględnić w okresie od dnia 3 maja 1971 roku do dnia

29 lipca 1972 roku w MPK w Ł., w okresie od dnia 10 sierpnia 1972 roku do dnia

24 marca 1973 roku w Zakładach (...) w Ł. oraz w okresie od dnia

9 kwietnia 1973 roku do dnia 31 października 1979 roku w Spółdzielczym Przedsiębiorstwie (...) w Ł., kwoty wynagrodzenia wyliczone ze stawek godzinowych wskazanych w angażach. Ponadto Sąd przyjął również do wyliczenia 20% dodatek wskazany w angażu z dnia 9 kwietnia 1973 roku ze Spółdzielczego Przedsiębiorstwa (...) w Ł. za 1973 roku.

Należy jednak podkreślić, że wydanie wyżej wymienionych prawomocnych wyroków, nie wyłączało możliwości merytorycznego prowadzenia postępowania w sprawie niniejszej. Wydanie bowiem przez organ rentowy nowej decyzji, także co do świadczenia będącego przedmiotem wcześniejszej decyzji i postępowania wcześniej zakończonego prawomocnym wyrokiem sądu, wszczętego w wyniku wniesienia od niej odwołania, uprawnia ubiegającego się o świadczenie do wniesienia kolejnego odwołania do sądu, a wszczęta w ten sposób sprawa cywilna nie jest sprawą o to samo świadczenie w rozumieniu art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c.

(por. wyrok Sądu Najwyższego z 19 lutego 2007 roku, I UK 266/06, OSNP 2008/5-6/79).

Podsumowując wskazać należy, że wnioskodawczynie nie udowodniła w toku postępowania rzeczywistej wysokości otrzymywanego w spornym okresie: wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych, premii, prowizji od sprzedaży biletów, dodatku stażowego. Reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika nie złożyła żadnych wniosków dowodowych, np. z dokumentów, czy z zeznań świadków, które pozwoliłyby ustalić realną wysokość jej wynagrodzenia. Załączone Układy Zbiorowe Pracy w sposób ogólny regulowały zasady przyznawania tych składników wynagradzania i ich wysokość, bez możliwości ich wyliczenia w sposób pewny i niebudzący wątpliwości. Sąd uznał zatem za bezzasadny wniosek pełnomocnika wnioskodawczynie o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu rachunkowości na okoliczność wysokości tych składników wynagrodzeń.

Ostatecznie wskazać także należy, że brak jest podstaw prawnych do uwzględnienia żądania skarżącej zaliczenia okresu pracy jako pomoc domowa u N. G. od dnia

1 kwietnia 1982 roku do dnia 31 sierpnia 1983 roku, od dnia 1 października 1983 roku do dnia 31 stycznia 1985 roku, od dnia 1 września 1986 roku do dnia 28 lutego 1987 roku, od dnia 1 czerwca 1989 roku do dnia 31 lipca 1990 roku, przy przyjęciu miesięcznego wynagrodzenia netto w wysokości ówczesnego przeciętnego wynagrodzenia krajowego.

Zdaniem Sądu Okręgowego wnioskodawczynie nie wykazała w niniejszym postępowaniu, że łączył ją z N. G. stosunek pracy, czy też inny stosunek prawny stanowiący tytuł do objęcia ją ubezpieczeniem społecznym.

Zgodnie z art. 6 ust. 2 pkt.1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, za okresy składkowe uważa się również przypadające przed dniem 15 listopada 1991 r. następujące okresy, za które została opłacona składka na ubezpieczenie społeczne albo za które nie było obowiązku opłacania składek na ubezpieczenie społeczne: zatrudnienia po ukończeniu 15 lat życia: na obszarze Państwa Polskiego - w wymiarze nie niższym niż połowa pełnego wymiaru czasu pracy, jeżeli w tych okresach pracownik pobierał wynagrodzenie lub zasiłki z ubezpieczenia społecznego: chorobowy, macierzyński lub opiekuńczy albo rentę chorobową.

Przy czym zaznaczyć należy, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, iż dla uznania okresu zatrudnienia wykonywanego przed wejściem w życie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych za okres składkowy w rozumieniu art. 6 ust. 1 pkt 2 i art. 6 ust. 2 tej ustawy, nie jest wymagane wykazanie przez osobę ubiegającą się o emeryturę lub rentę opłacania przez pracodawcę składek na pracownicze ubezpieczenie społeczne.

Sąd Najwyższy w wyroku z 6 kwietnia 2007 r. w sprawie II UK. 185/06 wskazał, że jeżeli fakt pozostawania w zatrudnieniu został udowodniony, okres tego zatrudnienia jest okresem składkowym nawet w przypadku, gdy pracodawca nie zgłosił pracownika do ubezpieczenia.

W ocenie Sądu I instancji odwołująca nie wykazała, iż we wskazanym przez nią okresie pozostawała w zatrudnieniu – w wymiarze nie niższym niż połowa pełnego etatu.

O uznaniu stosunku łączącego strony za stosunek pracy rozstrzygają przepisy prawa pracy. Zgodnie z treścią art. 22 § 1 kp przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem.

Do cech pojęciowych pracy stanowiącej przedmiot zobowiązania pracownika w ramach stosunku pracy należą osobiste i odpłatne jej wykonywanie w warunkach podporządkowania. Zgodnie ze stanowiskiem judykatury stosunek ubezpieczeniowy jest następczy wobec stosunku pracy i powstaje tylko wówczas, gdy stosunek pracy jest realizowany. Jeżeli stosunek pracy nie powstał bądź też nie jest realizowany, wówczas nie powstaje stosunek ubezpieczeniowy, nawet jeśli jest odprowadzana składka na ubezpieczenie społeczne (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 17 stycznia 2006 r. III AUa 433/2005, Wspólnota (...)).

Obowiązkiem pracodawcy wynikającym z nawiązania stosunku pracy jest wypłacanie pracownikowi wynagrodzenia za pracę. Stosunek pracy jest zatem dobrowolnym stosunkiem prawnym o charakterze zobowiązaniowym, zachodzącym między dwoma podmiotami, z których jeden, zwany pracownikiem, obowiązany jest świadczyć osobiście i w sposób ciągły, powtarzający się, na rzecz i pod kierownictwem drugiego podmiotu, zwanego pracodawcą, pracę określonego rodzaju oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca zatrudniać pracownika za wynagrodzeniem.

Zdaniem Sądu Okręgowego postępowanie dowodowe nie wykazało, że wnioskodawczynie wykonywała pracę na rzecz N. G. w ramach stosunku pracy. Z ustaleń Sądu I instancji wynika, że w spornym okresie wnioskodawczynie pomagała N. G. w prowadzeniu domu, tj. sprzątała, gotowała, robiła zakupy, pomagała w opiece nad wnuczkiem, a później również nad jej chorą córką. Z zeznań zgłoszonych świadków I. B. i J. G. (2) nie wynika, czy czynności te musiała wykonywać osobiście i w sposób ciągły, powtarzający się, na rzecz i pod kierownictwem N. G., a więc w warunkach podporządkowania. Przede wszystkim nie wynika także, że były wykonywane one odpłatnie i w wymiarze nie niższym niż połowa pełnego etatu. Zgłoszeni świadkowie bywali w domu N. G. często, ale nie codziennie i nie potrafili wskazać dokładnych godzin, w jakich odwołująca wykonywała te czynności. Świadkowie nie potrafili także w sposób precyzyjny podać w jakim konkretnie okresie A. B. wykonywała te czynności. Oprócz twierdzeń wnioskodawczynie, brak jest

w niniejszej sprawie jakichkolwiek dowodów na to, że wnioskodawczyni pozostawała w zatrudnieniu dokładnie we wskazanym przez nią okresie, za co otrzymywała wynagrodzenie oraz że pracę świadczyła w wymiarze nie niższym niż połowa pełnego etatu. Nadto należy zauważyć, że w załączonym do wniosku o emeryturę z dnia 25 kwietnia 1996 roku – kwestionariuszu dotyczącym okresów składkowych i nieskładkowych wnioskodawczyni wskazała, że w okresie od dnia 1 kwietnia 1982 roku do dnia 4 lutego 1985 roku miała przerwę w zatrudnieniu, co niewątpliwie pozostaje w oczywistej sprzeczności z jej obecnymi twierdzeniami o wykonywaniu w tym okresie zatrudnienia na rzecz N. G..

Podsumowując, z poczynionych rozważań wynika, że zasadnym było przyjęcie, że wnioskodawczyni z tytułu zatrudnienia w Fabryce (...) w Ł. w okresie od dnia 1 lipca 1969 roku do dnia 14 września 1969 roku otrzymywała wynagrodzenie w minimalnej wysokości wynikającej z II grupy zaszergowania robotników godzinowych tj. 3,40 zł/godz., w okresie od dnia 15 września 1969 roku do dnia 28 marca 1970 roku otrzymywała wynagrodzenie w minimalnej wysokości wynikającej z II grupy zaszergowania robotników akordowych tj. 3,60 zł/godz., przy 46 godzinnym tygodniu pracy, kwot ekwiwalentu za deputat węglowy tj. w 1969 roku - 250,00 zł, w 1970 roku - 137,50 zł oraz że z tytułu zatrudnienia w Miejskim Przedsiębiorstwie (...) w Ł. wypłacono jej ekwiwalent za deputat węglowy w kwotach: 1971 roku – 293,33 zł, w 1972 roku – 256,67 zł. Przy takim założeniu najkorzystniejszy okazał się wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego z kolejnych 10 lat (1970-1979), który wyniósł 62,11 % i jest wyższy od ostatnio zastosowanego.

Wnioskodawczyni złożyła wniosek o dokonanie przeliczenia emerytury w dniu 10 czerwca 2013 roku, zatem przeliczenie wysokości emerytury w myśl przepisu art. 129 ustawy emerytalnej, mogło nastąpić najwcześniej z pierwszym dniem miesiąca, w którym nastąpiło złożenie wniosku, tj. od dnia 1 czerwca 2013 roku.

Mając powyższe okoliczności na uwadze Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 i § 1 k.p.c., zmienił zaskarżoną decyzję i orzekł jak w punkcie 1 wyroku, a w pozostałym zakresie odwołanie wnioskodawczyni oddalił jako niezasadne, o czym orzekł w punkcie 2 sentencji.

Natomiast na podstawie § 11 ust. 2 (w brzmieniu obowiązującym do spraw wszczętych do dnia 31 lipca 2015 roku) w zw. z § 2 ust. 2 i 3 oraz § 15 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity Dz. U. 2013 rok, poz. 490), Sąd Okręgowy przyznał i nakazał wypłacić z funduszu Skarbu Państwa – kasy Sądu Okręgowego w Łodzi na rzecz pełnomocnika wnioskodawczyni ustanowionego z urzędu kwotę 110,70 zł - tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej (150 % stawki minimalnej - z VAT). Poza tym Sąd miał na uwadze treść § 22 obowiązującego od dnia 1 stycznia 2016 roku rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U z 2015 r, poz. 1805), zgodnie z którym do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia stosuje się przepisy dotychczasowe do czasu zakończenia postępowania w danej instancji.

Apelacje od powyższego wyroku złożyła wnioskodawczyni oraz jej pełnomocnik.

W apelacji wniesionej przez pełnomocnika ubezpieczonej, sprecyzował on żądania wnioskodawczyni wskazując, że zaskarża on wyrok Sądu Okręgowego w części dotyczącej pkt 1, w którym Sąd Okręgowy zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że zobowiązuje ZUS i Oddział w Ł. do przeliczenia emerytury A. B. od 1 czerwca 2013 roku przy uwzględnieniu, że wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego A. B. wynosi 62,11% oraz pkt 2 oddalającej odwołanie w pozostałym zakresie od decyzji ZUS I O/Ł z dnia 19 lipca 2013r. znak (...). Powyższemu wyrokowi Sądu Okręgowego pełnomocnik ubezpieczonej zarzucił:

- naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię, a w szczególności art. 114 ust 1 w związku z art. 174 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2015r., poz. 748 ze zm.) przez uznanie, że przeliczenie emerytury A. B. przez ZUS I Oddział w Ł. od dnia 1 czerwca

2013r. powinno nastąpić przy uwzględnieniu wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego 62,11% pomimo, iż z całości zebranego materiału dowodowego sprawy wynika, że wskaźnik ten wynosi nie mniej niż 63,75% (wariant V wyliczenia ZUS z pisma procesowego z dnia 29.10.2001 r.),

- sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału przez przyjęcie, że wnioskodawczyni A. B. nie udowodniła wysokości otrzymywanych wynagrodzeń i pozostałych składników za żądane przez siebie okresy pracy w Polsce - ELTA F.T. i AT Ł. z uwzględnieniem podanych stawek godzinowej 4,20,- złotych od dnia 01.07.1969r. do dnia 14.09.1969r. oraz stawki godzinowej 4,60,- złotych od dnia 15.09.1969r. do 28.03.1970r.; przy przyjęciu 46 godzinowego tygodnia czasu pracy za wskazany okres; okresu pracy w MPK, z uwzględnieniem podanych stawek oraz dodatku stażowego w wysokości 5% od 01.07.1971 r., 40% premii (z uwzględnieniem jej obniżenia za miesiące listopad 1971 r. oraz styczeń 1972r.) a ponadto prowizji od sprzedaży biletów w wysokości 5% za jednego konduktora w latach 1971 - 1972 oraz okresu pracy w (...) Ł. z uwzględnieniem podanych stawki dziennej 7,50,- złotych, 5% dodatku stażowego od 09.04.1973r. do 31.12.1974r. oraz premii w wysokości 20% . a ponadto okresu zatrudnienia u prof. N. G. jako pomoc domowa od dnia 01.04.1982r. do dnia 31.08.1983r., od dnia 01.10.1983r. do dnia 31.01.1985r., od dnia 01.09.1986r. do dnia 28.02.1987r. oraz od dnia 01.06.1989r. do dnia 31.07.1990r. przy uwzględnieniu średniego wynagrodzenia w gospodarce krajowej, pomimo, że zebrany materiał dowodowy m.in. angaże, zeznania świadków J. G. (1) i I. B., oraz samej wnioskodawczyni jednoznacznie potwierdzają wysokość otrzymywanego wynagrodzenia i dodatków w/w podanych wysokościach,

- wydaniu wyroku bez wyjaśnienia wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy w szczególności przez pominięcie opinii biegłego z zakresu księgowości celem wyliczenia wysokości kapitału początkowego wnioskodawczym, przy uwzględnieniu wynagrodzenia i dodatkowych składników podanych przez A. B. oraz świadków J. G. (1) i I. B.,

- obrazę prawa procesowego poprzez naruszenie dyrektyw płynących z zasady swobodnej oceny dowodów, w szczególności oceny zebranego materiału dowodowego w sposób dowolny i arbitralny, przez przyjęcie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego A. B. jedynie na podstawie angaży przez pominięcie składników dodatkowych wypłacanych do wynagrodzenia tj. dodatku stażowego, premii, prowizji od sprzedaży biletów, co min. Jest sprzeczne z powszechnie przyjętym i aprobowanym stanowiskiem judykatury, tj. art. 233 k.p.c. i art. 328 § 2 kodeksu postępowania cywilnego, a w szczególności znajdującymi się w aktach sprawy angażami oraz zeznaniami wnioskodawczyni.

Wskazując na te zarzuty, pełnomocnik ubezpieczonej wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie, że przeliczenie emerytury A. B. przez ZUS I Oddział w Ł. od dnia 1 czerwca 2013r. powinno nastąpić przy uwzględnieniu wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego nie mniej niż 63,75% (wariant V wyliczenia ZUS z pisma procesowego z dnia 29.10.2013r.),

- o zasądzenie od organu rentowego na rzecz ubezpieczonego kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych, w tym przyznanie od Skarbu Państwa - Kasa Sądu Apelacyjnego w Łodzi kosztów pomocy prawnej udzielonej wnioskodawczyni A. B. przez radcę prawnego Z. S. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Kancelaria Radcy Prawnego mgr Z. S.; (...)-(...) Ł. ul. (...) ustanowionego z urzędu, w wysokości 150% stawki podstawowej powiększonej o 23% stawki VAT, które to koszty nie zostały przez nią poniesione w całości ani w części, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania przy uwzględnieniu kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego radcy prawnego ustanowionego z urzędu.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Apelacja strony odwołującej jako niezasadniona, podlegała oddaleniu.

Ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Okręgowy znajdują oparcie w zgromadzonym materiale dowodowym, które Sąd Apelacyjny w pełni podziela i przyjmuje za własne. Skarżąca nie postawiła w apelacji takich zarzutów, które pozwalałyby na podważenie poczynionych przez Sąd Okręgowy ustaleń faktycznych oraz dokonanej przez ten Sąd oceny prawnej zgromadzonych dowodów. Sąd I instancji właściwie skoncentrował materiał dowodowy, który ocenił na podstawie jego wszechstronnego rozważenia. Wszechstronnego, a więc polegającego na rzetelnej, bezstronnej ocenie wyników postępowania i ich prawidłowej interpretacji, przy uwzględnieniu zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego. Dokonując tej oceny Sąd nie przekroczył granicy swobodnej oceny dowodów w rozumieniu art. 233 § 1 kpc. Na akceptację zasługują również wywoły prawne Sądu pierwszej instancji oraz dokonana przez ten Sąd interpretacja przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2015 r. poz. 748).

Zgodnie z art. 6 kc. Ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. W postępowaniu sądowym nie obowiązują ograniczenia co do środków dowodowych na okoliczność ustalenia wysokości wynagrodzenia stanowiącego podstawę wyliczenia świadczeń emerytalnych czy rentowych. Jednakże ustalenia poczynione na podstawie uzupełniających dowodów innych niż zaświadczenie pracodawcy o zatrudnieniu i wynagrodzeniu, legitymacja ubezpieczeniowa czy kartoteki płacowe (np. w oparciu o zeznania świadków) jako wyjątek od zasady opierania się na wyżej wskazanych dokumentach, musi wynikać z materiału dowodowego pozwalającego z wysokim stopniem prawdopodobieństwa graniczącym z pewnością ustalić wysokość otrzymywanego wynagrodzenia, a ciężar udowodnienia tych okoliczności spoczywa na ubezpieczonym zgodnie z zasadą rozkładu ciężaru dowodu wynikającą z art. 6 kc. Aby ustalenie takie można było uznać za posiadające walor na tyle wysokiego stopnia prawdopodobieństwa, by zastąpić zaświadczenie pracodawcy o zatrudnieniu i wynagrodzeniu, zeznania przesłuchanych w sprawie świadków czy strony muszą być spójne, jednoznaczne i wiarygodne, a nadto na tyle dokładne, aby uzupełnić brakujące dokumenty.

W ocenie Sądu Apelacyjnego słusznie sąd pierwszej instancji wskazał, iż odnośnie okresu zatrudnienia odwołującej w Elta (...) możliwym było ustalenie wysokości wynagrodzenia wnioskodawczynie w oparciu o stawkę minimalną wskazaną w tabeli płac UZP dla przemysłu metalowego odpowiednio 3,40 zł dla robotników dniówkowych oraz w późniejszym okresie 3,60 zł dla robotników akordowych. Przyjęcie za wskazane okresy stawki maksymalnej z tabeli płac w/w układu zbiorowego pracy, jak żąda tego apelująca, jest niezasadne wobec nie wykazania przez apelującą, że otrzymywała wynagrodzenie w spornym okresie w maksymalnej stawce godzinowej dla II kategorii zaszeręgowania.

Również w odniesieniu do okresu zatrudnienia odwołującej w MPK w Ł. brak było podstaw do uwzględnienia wskazywanych przez apelującą dodatkowych składników wynagrodzenia tj. premii, dodatku stażowego, wynagrodzenia za godziny nadliczbowe i prowizji od sprzedaży biletów, wobec nie wykazania przez apelującą w jakiej wysokości wskazane składniki wynagrodzenia były wnioskodawczynie wypłacane. Sąd Apelacyjny w całości podziela argumentację i ocenę dowodów przedstawioną przez sąd pierwszej instancji w tym zakresie wobec czego zbędnym jest jej powtarzanie. Na podstawie istniejącej dokumentacji możliwe było przyjęcie jedynie stawki godzinowej wynagrodzenia w wysokości 4,60 zł od 3 maja 1971r. zaś od 1 sierpnia 1971. stawki godzinowej 5,60 zł.(w oparciu o wskazane stawki ustalono wysokość wynagrodzenie ubezpieczonej decyzją organu rentowego z 26.01.2007r.).

Za bezpodstawne uznać należy także zarzuty apelującej odnośnie przyjętej do wyliczenia wysokości emerytury wnioskodawczynie wysokości zarobków za okres zatrudnienia w (...) w Ł.. Jak wskazał to Sąd Okręgowy, nieuwzględnieniu żądania odwołującej przyjęcia stawki 7,50 zł/godz. z 20 % dodatkiem za 1974 rok (jak przyjęto za rok 1973 w oparciu o wyrok sądu z dnia 25.07.2012r.) stoi na przeszkodzie treść zaświadczenia Rp-7 obrazującego wynagrodzenie wnioskodawczynie w roku 1974, a treść wskazanego zaświadczenia Rp-7 nie była przez wnioskodawczynię kwestionowana, a w postępowaniu sądowym zakończonym wyrokiem z dnia 16.11.2006r. wnioskodawczynie wносиła o przyjęcie za rok 1974 zarobków w wysokości wskazanej w Rp-7. Podnoszona przez ubezpieczoną argumentacja, iż za rok 1973 wysokość jej zarobków jest wyższa niż za rok 1974 i to miałyby uzasadniać przyjęcie za rok 1974 wyższego wynagrodzenia według żądanej stawki 7,50 zł/godz. z 20 % dodatkiem, jest chybiona bowiem brak jakichkolwiek dowodów na okoliczność, iż w roku 1974 wnioskodawczynie osiągała wyższe zarobki niż

w 1973 natomiast dokument w postaci Rp-7, którego wiarygodność nie została podważona wskazuje na okoliczność przeciwną.

Za całkowicie chybioną w ocenie Sądu Apelacyjnego uznać należy argumentację apelującej w zakresie żądania uwzględnienia przy ustalaniu wysokości wynagrodzenia wnioskodawczyni dodatku stażowego w wysokości 5% za okres od 1.07.1971r. gdy ubezpieczona zatrudniona była w MPK Ł. oraz za sporny okres zatrudnienia w (...) Ł. tj. od .9.04.1973r. do 31.12.1974r. Apelująca opiera swoje żądanie na treści zapisu w świadectwie pracy z dnia 9 stycznia 1984r. wydanym za okres zatrudnienia od 9.04.1973r. do 31.10.1979r. gdzie wskazano, iż ostatnio pracownik otrzymywał dodatek stażowy 5% . Wbrew argumentacji apelującej zapis powyższy poświadcza jedynie fakt , iż niewątpliwie w październiku 1979r. pracownik pobierał dodatek stażowy w wysokości 5%. Z zapisu tego nie można wyprowadzić wniosku od kiedy ubezpieczonej dodatek stażowy był wypłacany. Na marginesie podnieść należy, iż gdyby nawet przyjąć , że w październik 1979r. był ostatnim miesiącem pięcioletniego okresu gdy dodatek stażowy najczęściej ulegał podniesieniu o kolejne 5% - to odwołująca mogła nabyć do niego prawo najwcześniej 5 lat wcześniej a więc w październiku 1974. – co już czyni całkowicie niezasadnymi jej twierdzenia , iż dodatek stażowy pobierała również podczas zatrudnienia w MPK Ł. podczas gdy od 9 kwietnia 1973r. pracowała już w (...) Ł. . Dodatkowo wskazać należy, iż słusznie podnosił sąd pierwszej instancji , że brak jest dowodów co do zasad przyznawania dodatku stażowego w MPK a w szczególności informacji od kiedy został wprowadzony taki składnik wynagrodzenia i jakie były zasady jego naliczania.

Również na aprobatę zasługują rozważania sądu pierwszej instancji w zakresie zgłoszonego przez ubezpieczoną żądania uwzględnienia przy ustalaniu wysokości świadczenia emerytalnego dla ubezpieczonej okresu zatrudnienia u prof. N. G. jako pomoc domowa od dnia 01.04.1982r. do dnia 31.08.1983r., od dnia 01.10.1983r. do dnia 31.01.1985r., od dnia 01.09.1986r. do dnia 28.02.1987r. oraz od dnia 01.06.1989r. do dnia 31.07.1990r. przy uwzględnieniu średniego wynagrodzenia w gospodarce krajowej. Na okoliczność tak sprecyzowanego żądania Sąd Okręgowy przeprowadził postępowanie dowodowe obejmujące dowód z zeznań świadków oraz ubezpieczonej, którego wyniki ocenił nie naruszając granic swobodnej oceny dowodów zakreślonej przepisem art. 233 kpc. Sąd Okręgowy wyprowadził z zebranego w sprawie materiału dowodowego wnioski poprawne logiczne. Zastrzeżona dla sądu swobodna ocena dowodów nie opiera się na ilościowym porównaniu przedstawionych przez świadków i strony spostrzeżeń oraz wniosków, lecz na odpowiadającym zasadom logiki powiązaniu ujawnionych w postępowaniu dowodowym okoliczności w całość zgodną z doświadczeniem życiowym (wyr. SN z 20.3.1980 r., II URN 175/79, OSNC 1980, Nr 10, poz. 200). Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadził wnioski logicznie poprawne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego, to taka ocena dowodów nie narusza zasady swobodnej oceny dowodów przewidzianej w art. 233 KPC, choćby dowiedzione zostało, że z tego samego materiału dałoby się wysnuć równie logiczne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego wnioski odmienne (wyr. SN z 27.9.2002 r., IV CKN 1316/00, L.). Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (wyr. SN z 27.9.2002 r., II CKN 817/00, L.; wyr. SN z 16.12.2005 r., III CK 314/05, OwSG 2006, Nr 10, poz. 110). Sąd Okręgowy wskazywał, iż zgłoszeni świadkowie nie potrafili wskazać dokładnych godzin, w jakich odwołująca wykonywała czynności ani podać w sposób precyzyjny w jakim konkretnie okresie ubezpieczona wykonywała te czynności. Oprócz twierdzeń wnioskodawczyni, brak jest w niniejszej sprawie jakichkolwiek dowodów na to, że wnioskodawczyni pozostawała w zatrudnieniu dokładnie we wskazanym przez nią okresie, za co otrzymywała wynagrodzenie oraz że pracę świadczyła w wymiarze nie niższym niż połowa pełnego etatu. Słusznie Sąd Okręgowy podkreślił, iż w załączonym do wniosku o emeryturę z dnia 25 kwietnia 1996 roku – kwestionariuszu dotyczącym okresów składkowych i nieskładkowych wnioskodawczyni wskazała, że w okresie od dnia 1 kwietnia 1982 roku do dnia 4 lutego 1985 roku miała przerwę w zatrudnieniu, co niewątpliwie pozostaje w oczywistej sprzeczności z jej obecnymi twierdzeniami o wykonywaniu w tym okresie zatrudnienia na rzecz N. G..

Konkludując – w ocenie Sądu Apelacyjnego ocena dokonana przez sąd pierwszej instancji prowadząca do wniosku, że wnioskodawczyni reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika nie udowodniła w toku postępowania

rzeczywistej wysokości otrzymywanego w spornym okresie wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych, premii, prowizji od sprzedaży biletów, dodatku stażowego jak też istnienia zatrudnienia u prof. N. G. w oparciu o umowę o pracę świadczonej w wymiarze nie niższym niż połowa pełnego etatu , jest prawidłowa.

Zaskarżony wyrok odpowiada prawu zaś podniesione w apelacji zarzuty nie podważają słuszności zaprezentowanego w nim stanowiska. Sąd pierwszej instancji właściwie ustalił stan faktyczny niniejszej sprawy, a dokonując interpretacji podstawy prawnej rozstrzygnięcia nie dopuścił się obrazy wskazywanych przez skarżącą przepisów prawa materialnego.

W tym stanie rzeczy, nie znajdując podstaw do uwzględnienia apelacji, Sąd Apelacyjny orzekł o jej oddaleniu na mocy art. 385 kpc .

Uwzględniając wynik procesu o kosztach zastępstwa procesowego Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c oraz § 4 ust. 1 i 3, § 15 ust.2 , § 16 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U z 2015r. poz. 1805) .